

ANNEME

MEKTUP

Anneciğim, hep sana seni ne kadar sevdiğimi, küçücük yüreğimdeki kocaman yerini anlatmak isterdim. Ama başaramadım. Çünkü hiç anlamaya çalışmadın. Bir gün sana bahçeden çiçek topladım. Bardağa koydum, sana getiriyordum ki, bardak birden bire elimden düştü, kırıldı. Çiçekle sana sevgimi anlatacaktım. Kırılan bardak için o kadar çok bağırdın ki, bir daha kimseye çiçek vermemeye yemin ettim.

Anne, benim küçük yüreğimde herkesi sevecek kadar yer vardı. Ben herkesi çok seviyordum. Ama sen insanların hep kötü olduklarını, onlara güvenilmemesi gerektiğini söyledin. Ben de artık insanları sevmiyorum.

Anneciğim, bir türlü küçük kafam almıyor, bana başkalarına vurmaya sen öğrettin. Ben doğduğumda vurmaya bilmiyordum ki, neden şimdi kardeşime vurmama kızılıyorsun. Ben ona vurunca elime vuruyorsun.

Anne, babamı hiç sevmiyor musun? Hep beni onunla korkutuyorsun, onu sevmemi istemiyor musun?

Ben bir şeyi bağırmadan istersem vermiyorsun. Bağırarak istersem veriyorsun, o yüzden ben de hep bağırarak, ağlayarak istiyorum. Hem de dediğini yapmak için bağırmamı bekliyorum. Biliyor musun seni bağırtmak hoşuma gidiyor. O zaman benimle ilgilendiğini düşünüyorum.

Anne sana güzel bir haberim var: Artık yemeklerimi yiyeceğim. Bir an önce büyümek istiyorum. Neden mi? Seninle konuşurken yukarılara bakmaktan bıktım. Artık boynum ağrıyor. Eğer büyümem daha çok sürecekse, neden sen çömelerek benimle konuşmuyorsun? O zaman kendimi daha iyi hissedeceğim. Konuşurken gözlerini görmek istiyorum. Gözlerinin derinliğinde sevildiğimi anlamak istiyorum.

.....

Anne beni neden dinlemiyorsun? Benim çizgi film kahramanlarım, kırılan oyuncağım, kaybolan kalemim neden seni ilgilendirmiyor? Beni de senin şefin, arkadaşının yeni aldığı çanta ilgilendirmiyor... Onları dinlemek istemiyorum. Senin beni dinlemeni, onların benim için ne kadar önemli olduğunu anlamamı istiyorum. Sadece büyüklere ait şeyler mi önemlidir?

Anne, yeni bakıcımı hiç sevmedim. Saçlarımı senin taradığın gibi taramıyor, bana eski bakıcımın baktığı gibi şefkatle bakmıyor. Anne sen bana neden şefkatle bakmıyorsun?

Anne, evdeki eşyaları, sehpayı, kül tablasını, televizyonu kıskanıyorum, onları kırmak, yok etmek istiyorum. Onlar olmazsa, beni daha çok seveceğini düşünüyorum. Hem de rahatça, onları kırma korkusu olmadan evin içinde koşup oynayabileceğim. Onları temizlemek için ayırdığın vakti bana ayırıyorsun. Demek ki onları benden daha çok seviyorsun.

Anneciğim, evde oynamaktan bıktım. Dışarılarda koşup oynamak, minik su birikintilerine ayaklarımı sokmak, dökerek pasta yemek, elimle makarna yemek, ayranı üstüme dökmek istiyorum.

Anne ben yaşamak istiyorum. 'Yapma'ların, 'etme'lerin olmadığı, sevginin çok olduğu, annelerin çocuklarını anladığı bir yer istiyorum. O yeri bulmak için buradan gitmek istiyorum. Belki bir kuşun kanadında, belki bir çiçeğin yaprağında belki de bir balığın akvaryumunda...

Nesrin BİLKAN

Canten Kaya'nın "Çocuk Eğitiminde Anne Babaya Öneriler" adlı kitabından alınmıştır.